

התכנית הרוסית

זה חודשים רבים לפתוח ב"מלחמה מונעת", לפני שהרוסים יצברו מלאי שיספיק להחריב את התעשייה האמריקאית. ותהיה זאת תמימות רבה מדי להאמין כי הרוסים, המאמינים מאז ומתמיד שבצבא היבשה (הנעזר ע"י חיל-אוויר צמוד) הוא הנשק הסופי, יחכו עד שיקום הצבא ה"אטלנטי" באירופה המערבית, חסרת הישע היום.

ההגיון האכזרי מחייב, איפוא: מלחמת-העולם 1951 קרובה יותר לודאי, מאשר מלחמת-העולם 1953, או מלחמת-העולם 1955.

התמונה הברורה. המלחמה היא ממלכת אי-הודאות. האפתעה היא לחם חוקה. אך כששני ענקי-עולם יוצאים להתגוששות מברעת, מעטים הנתונים שאינם ידועים מראש. חבר חוקרים, המנתח את מטרות הצדדים, מעריך בהזירות את כחותיהם הצבאיים והתרבותיים ושוקל את תכונותיהם, יכול להגיע, בסיכום חקירתו, לכלל תמונה ברורה למדי של דמות המלחמה הבאה. העובדות הבולטות:

תקופה — לא תהיה זאת מלחמה של שנה, שנתיים או אף חמש שנים. שני הצדדים ילחמו עד הנשימה הנואשה האחרונה, מבלי שתהיה ביכולת אחת מהן להתגבר על יריבתה בתקופה של לפחות 10 שנים.

היקף — למלחמה זו לא יהיה גבול, ולא יהיו בה מחנות גיטאות. תילחמה לא שתי מעצמות מוגדרות ע"י גבולות של שטח, כי אם שתי ממלכות רעיוניות, אשר לוחמיהן מאמיניהן יימצאו בכל יבשת, בכל ארץ ובכל עיר — משני עברי החזית הצבאית.

נצחון — במרוצת הלחימה ייאלצו שני הצדדים לנקוט באותן השיטות הטוטאלטריות וסופן להיות דומות זו לזו בכל — פרט לסימאיות. אם יתנשא על תלי החרכות של התרבות האנושית, ועל קברות האחים של עשרות מיליוני המתים בקרב, בהפצצות או ברעב, הכוכב הסובייטי או הנשר האמריקאי — תהיה זאת אולי התוצאה הפחות חשובה של מעשה-ההתאבדות, שיחזיר את האנושות אחורנית.

פרוס השנה 1951 עומד העולם מול העובדה הנוראה, כי יש כל הסיכויים לכך שעוד לפני תום השנה תשקע האנושות בים הדם והסבל של מלחמת-העולם השלישית.

כבר עתה מוכנים למעלה מ-10 מיליון איש לצו האש. אין כמעט ספק, שתוך 12 החודשים הקרובים יוכל מספר זה ו-12 מיליון חיילים סובייטים, סיניים ומזרח-אירופים יעמדו נגד 8 מיליון אמריקאים ומערב-אירופים.

הקו הקודר ביותר במצב הוא, כי אין עוד איש רציני בעולם המפקק בכך שמלחמת-העולם השלישית היא בלתי נמנעת. השאלה היחידה הנשמעת בכל רחבי העולם, באווירה של יאוש כמעט אויש, היא: מתי תפרץ המלחמה?

800 דביניות, 60 פצצות. ה"אופטימיסטים"

אומרים: רק בשנת 1953, לא הרוסים ולא האמריקאים מעוניינים במלחמה מידית. האמריקאים, מפני שמלחמה מידית תפקיר ללא כל ספק את כל אירופה, המרחב המערב-אסיאתי, ואת הבורח הרחוק בידי 300 הדביניות הסובייטיות (בתוך ספת 100 דביניות מורח-אירופיות וכ-400 דביניות סיניות), שיעמדו לפקודת סטאלין תוך 60 יום אחרי הכרות הניגוס, ואילו הרוסים אינם מעוניינים במלחמה מידית, לפי הסברה האופטימית, כי אין כיום לסובייטים אלא כ-60 פצצות אטום, נגד קרוב ל-1000 הפצצות האמריקאיות.

המסקנה: האמריקאים מעוניינים במלחמה ב-1953, מפני שהם מקוים שעד אז תהיה אירופה המערבית מוויגת כראוי, ואילו הרוסים מעוניינים במלחמה, כשמלאי הפצצות האטומיות שלהם יגדל.

1951, 19.3, 1955... נחמה נוחה זו מבוססת, כמובן, על אבסורד יסודי. קארל פון קלאוזביץ, אבי התורה הצבאית החדשה, קבע את הכלל ההגיוני: לא יתכן, כי שני צדדים לוחמים מעוניינים בדחית הקרבות. אם תועיל הדחיה לצד אחד, משמע שהיא מוזיקה לצד השני — וצד זה מעוניין, איפוא, לפתוח בקרבות מיד. אותם האמריקאים הסבורים, כי הפצצה האטומית תהיה נשק מכריע, תובעים

1951 - מלחמת-עולם ?

התכנית האמריקאית

